

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσημοῦ καὶ γαρτονομημάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐλκῆ Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συν.) — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασιλίσσης Μαργῶ»). — ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, διήγημα, μετάφρασις Γ. Κ. Σφηκα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ταῖς ἰσραχίαις 6, τῷ ἔξωτερι φρ. 10

ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λιπὰ 20.

Δὲν εἶνε λάσπη, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης, εἶνε αἷμα! . . . (Σελ. 21).

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Ἀψάντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Ἐξ τε τούτων συνδρομητῶν, τοῦ ἀνανεοῦνται τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφόμενους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεάν τὸ διήγημα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Καὶ ποῖος νομίζεις ὅτι ἦτο; τὴν ἠρώτησα.

— Κάποιος, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ σιρ Πέρσιβαλ ἔχει βαρεῖαν ὑποχρέωσιν, ἀπάντη-

σεν, αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ τὸν ὅποιον ἦλθε σήμερον ἐδῶ ὁ κύριος Μέρριμαν.

— Καὶ τί εἶδους ὑποχρέωσις ὑποθέτεις ὅτι εἶνε;

— Δὲν γνωρίζω καμμίαν λεπτομέρειαν.

— Λαύρα! πρόσεξε νὰ μὴ υπογράψης τίποτε, πρὶν τὸ ἐξετάσης καλά.

— Ἔσο βεβαία, Μαριάννα. Πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ πράξω ἄνευ βλάβης εἰς τὰ ἰδικὰ μου συμφέροντα καὶ εἰς τὰ τῶν συγ-

γενῶν μου, θὰ τὸ πράξω ὅπως τὸν βοηθήσω, καὶ τοῦτο, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταστήσω γλυκεῖαν καὶ εὐτυχῆ ὅσον τὸ δυνατόν τὴν ζωὴν, ἣν προώρισται νὰ διανύσωμεν ὁμοῦ. Πλὴν δὲν θὰ πράξω τυφλοῖς ὀμμασι τίποτε, διὰ τὸ ὅποιον πιθανὸν κατόπιν νὰ αἰσχυρθῶ. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν πλέον τὸ θέμα τοῦτο. . . Φορεῖς βλέπω τὸν πῖλόν σου, δὲν πηγαίνομεν νὰ περιπατήσωμεν

εἰς τὸν κήπον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἀπογεύματος;

Ἐξελθοῦσαι τοῦ πύργου διηυθύνθημεν πρὸς τὴν πλησιεστέραν σιάν. Φθάσαμε εἰς μικρὰν πλατείαν, κειμένην μεταξὺ τῶν πρὸ τοῦ πύργου πεφυτευμένων δένδρων, εὐρομεν τὸν κόμητα Φόσκον περιπατοῦντα αὐτόθι, κατὰ μήκος καὶ πλάτος ἐπὶ τῆς χλόης καὶ φλογιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου, ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ θερμῇ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν.

Πῖλος ψιάθινος πλατύγυρος μὲ ἰόχρουν ταινίαν ἔσκεπε τὴν κεφαλὴν του. Τὸ ὑπερμέγεθες σῶμά του περιέβαλλε βλοῦζα κυανῆ, κεκοσμημένη εἰς τὸ στήθος δι' ἀτελευτήτου συμπλέγματος λευκῶν ῥαφιδευμάτων. Εὐρεῖα ζώνη ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος ἐδείκνυε περίπου τὸ μέρος, ἐνθα ἔπρεπε νὰ εὐρίσκηται ἡ ὄσφης. Ἡ κιτρινὴ περισκελίς του ἔφερεν εἰς τὰ κάτω ἄκρα παντοῖα κεντήματα, εὐμαρίδες δὲ ἐκ δέρματος ἰόχρου συνεπλήρου τὴν ἐνδυμασίαν. Ἐψάλλε τὸ διάσημον ᾄσμα τοῦ Κουρέως τῆς Σιβίλλης μετὰ λαρυγγισμῶν καὶ ποικιλμάτων, ἅτινα μόνον λάρυγξ Ἰταλοῦ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκτελέσῃ, συνῶδευε δὲ τὸ ᾄσμα του διὰ τοῦ ἡχοῦ κιθάρας, ἣν ἔκρουε μετ' ἐκστάσεως, ὅτε μὲν ἀνυψῶν τοὺς βραχίονας, ὅτε δὲ κλίνων πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ στηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν ὤμων: Figaro qua! Figaro Ia! Figaro su! Figaro giù! Οὕτως ἔψαλλεν ὁ κόμης, κρατῶν χαριέντως τὴν κιθάραν διὰ τοῦ ἐνός βραχίονός του καὶ χαιρετῶν κατὰ κρόταφον μὲ χάριν καὶ εὐκίνησιαν Φιγάρου εἰκοσάετους.

— Σὲ διαβεβαίω, Λαύρα, ὅτι αὐτὸς γνωρίζει τὰς στενοχωρίας, εἰς ἃς διατελεῖ ὁ σὶρ Πέρισβαλ, εἶπα, ἐνῷ ἀνταπεδιδόμενος πρὸς τὸν κόμητα τὸν χειρετισμὸν μακρόθεν.

— Πῶς σοῦ ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; μὲ ἠρώτησεν ἡ Λαύρα.

— Ἄν δὲν εἶχεν οὕτως, τότε πῶς γινώσκει ὅτι ὁ κύριος Μέρουικν εἶνε ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ σὶρ Πέρισβαλ. Ἄλλως τε, ὅτε ἠγέρθημεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, μοὶ εἶπε, χωρὶς ἐγὼ νὰ τῷ ἀποτείνω τὴν ἐλάχιστην ἐρώτησιν, ὅτι «κάτι συνέβη». Ἔσο βεβαία ὅτι γινώσκει πληρέστατα τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὴ τὸν ἐρωτήσης! Μὴ τὸν καταστήσης κοινωνὸν τῶν ἀποκρύφων μας.

— Φαίνεται ὅτι αἰσθάνεσαι κατ' αὐτοῦ ἀποστροφὴν πολὺ ἐπίμονον, Λαύρα... Τί σοῦ ἔκαμε διὰ νὰ γείνη ἄξιος αὐτῆς;

— Τίποτε, Μαριάννα! ἀπεναντίας ἐφάνη ἀγαθὸς καὶ περιποιητικώτατος πρὸς ἐμὲ καθ' ὅλον τὸ ταξείδιόν μας. Μάλιστα πολλὰκις ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, μετ' ἐπιδειξιότητος καὶ ἀβορροσύνης πρὸς ἐμέ, τὰς παραφροσὰς, ὑφ' ὧν καταλαμβάνεται ἐνίοτε ὁ σὶρ Πέρισβαλ. Ἰσως τὸν ἔχθρευομαι, διότι ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ συζύγου μου ἐπίδρασιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς μου. Ἰσως ἡ φιλαυτία μου προσβαλλεται, διότι ἀναγνωρίζω ὅτι ὀφείλω πολλὰ εἰς τὴν ἐπέμβασίν του. . . . Εἶνε ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι μοὶ ἀπαρέσκει.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἐσπέρα παρήλθον ἀνευ πολλῆς ταραχῆς. Ὁ κόμης καὶ ἐγὼ ἐπαίζομεν ζατρίκιον. Μετ' ἀφῆσεν εὐγενῶς νὰ κερδήσω τὰ δύο πρῶτα παιγνίδια· ἔπειτα βλέπων ὅτι ἡ πρόθεσις του δὲν μ' ἐλάνθανεν, ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ἀνάρμοστον ἀβορροσύνην του καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν μ' ἐνίκησεν εἰς τὸ τρίτον παιγνίδιον. Ὁ σὶρ Πέρισβαλ καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν δὲν ὠμίλησε ποσῶς περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ δικηγόρου του. Ἄλλ' εἶτε ἐξ αἰτίας αὐτῆς εἶτε ἐξ οἰκισθητοῦ ἄλλης, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν μεταβολὴ οὐδὲν ἔχουσα τὸ δυσάρεστον. Ἐφάνη πρόθυμος καὶ περιποιητικὸς πρὸς πάντας, οἷος ἦτο ἐν Λίμμεριτζ, διαρκούσης τῆς μνηστείας του. Πρὸς τὴν σύζυγόν του μάλιστα ἔδειξε τὴν ἀγαθότητα, τὸν ζῆλον περιποιησεως, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Φόσκου μ' ὄλην τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἠγαγκάστη νὰ τὸ παρατηρήσῃ μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως. Τί δηλοῖ τοῦτο; Ἐγὼ νομίζω ὅτι τὸ ἐμάντευσά· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ Λαύρα δὲν εἶνε ἐπίσης τὸσον ὀξυδερκής. Ἀφ' ἐτέρου εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κόμης Φόσκος γινώσκει περὶ τίνος πρόκειται. Πολλάκις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας εἶδα τὸν σὶρ Πέρισβαλ ἀτενίζοντα πρὸς αὐτόν, ὡς ν' ἀνεζήτηει εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του σημεῖόν τι ἐπιδοκιμασίας.

17 Ἰουνίου. Ἡμέρα πλήρης συμβάντων. Εὐχομαι δὲ ἐνθέρμως νὰ μὴ παραστῇ ἀνάγκη νὰ προσθῶ «καὶ πλήρης συμφορῶν».

Ὁ σὶρ Πέρισβαλ κατὰ τὸ πρόγευμα ἐφάνη σιγηλὸς ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου συμβιβασμοῦ — ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν ὁ δικηγόρος — τοῦ ἐπικρεμαζομένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας. Μετὰ μίαν ὥραν ὅμως εἰσήλθεν ἐξαίφνης εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν προωρισμένην διὰ τὰς πρωινὰς οἰκογενειακὰς συναθροίσεις, ὅπου εὐρισκόμεθα ἡ σύζυγός του καὶ ἐγὼ φοροῦσαι τοὺς πῖλους μας καὶ ἔτοιμαὶ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον μετὰ τῆς κυρίας Φόσκου, ἣν ἀνεμύνομεν. Ὁ σὶρ Πέρισβαλ μὰς ἠρώτησε ποῦ εὐρίσκετο ὁ κόμης Φόσκος.

— Τὸν περιμένομεν νὰ ἔλθῃ, ἀπήντησα, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

— Ἐχῶ ἀνάγκην, προσέθηκεν ὁ σὶρ Πέρισβαλ περιφερόμενος ἐντὸς τῆς αἰθούσης μετὰ τινος νευρικῆς ταραχῆς καὶ ἀνυπομονησίας, νὰ παρευθῇ ὁ κόμης Φόσκος καὶ ἡ σύζυγός του εἰς τὴν βιβλιοθήκην, δι' ἀπληθῆ διατύπωσιν πρὸς διεκπεραιώσιν μιᾶς ὑποθέσεώς μου. Παρακαλῶ ἐπίσης νὰ παρευθῆς καὶ σύ, Λαύρα, ἐπὶ ἐν ἡ δύο λεπτὰ τὸ πολὺ. . .

Καὶ ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἐφάνη δὲ τότε μόνον παρατηρήσας τὴν ἐνδυμασίαν μας.

— Τώρα ἐπιστρέψατε ἢ εἴθε ἔτοιμοι νὰ ἐξέλθητε; ἠρώτησεν.

— Ἐσκοπεύομεν νὰ μεταβῶμεν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὴν λίμνην, εἶπεν ἡ Λαύρα. Ἄν ἔλθῃς ὅμως νὰ προτείνῃς τίποτε ἄλλο. . .

— Ὅχι, ὄχι! εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ ὑ-

πόθεσίς μου δύναται ν' ἀναβληθῇ... Ἀδιάφορον ἄς γείνη καὶ ἀργότερα... Ἐσυμφωνήσατε λοιπὸν νὰ μεταβῆτε ὅλοι εἰς τὴν λίμνην; . . . Ἡ ἰδέα εἶνε ἐξαιρετος. . . . Εἶνε λαμπρὰ πρωινὴ ἐκδρομὴ. Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ εὐχαρίστως μαζί σας.

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπατηθῇ τις ὡς πρὸς τὸ αἶτιον τῆς ἀποφασῆς του καὶ ἂν ἀκόμη ἠγνόει πόσον ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὸν χαρακτήρα του ἡ εὐκολία ὑποταγῆ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν σχεδίων του εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἄλλων, οἷαν ἐξέφρασε πρὸς ἀναβολὴν «τῆς διεκπεραιώσεως τῶν ὑποθέσεων», ἧτις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης του. Ὅτε ἐκ πάντων τούτων ἐξήγαγον τὸ προσωπικὸν λογικῶς συμπέρασμα, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου δεινῶς πιεζομένην.

Ὁ κόμης καὶ ἡ σύζυγός του προσήλθον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἡ κυρία ἐκράτει ἀνά χεῖρας τὴν πολυτελῶς κεντημένην καπνοθήκην τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὴν ἀναγκαιοῦσαν προμήθειαν τοῦ σιγαροχάρτου διὰ τὴν ἀκατάπαυστον κατασκευὴν τῶν σιγαρέτων. Ὁ κόμης, φέρων σκιαδῖον καὶ βλοῦζαν κατὰ τὸ σῆμα, ἐκράτει τὸν κλώβον, τὸν ἐν εἶδει παγόδας πολύχρου, ὅστις περιέκλειε τοὺς προσφιλεῖς τοῦ Ἰνδικούς μῦς, πρὸς οὓς ἐμεῖδιά ἐπίσης ὡς καὶ πρὸς ἡμᾶς μετ' ἀφελούς ἀτρακαζίας, ἣν ἀδύνατον ἦτο νὰ ἴδῃ τις καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά του.

— Ἄν ἔχῃτε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε, ἔλεγεν ὁ κόμης, θὰ συμπαραλάβω καὶ τὴν μικρὰν μου αὐτὴν οἰκογένειαν, τὴν ὅποιαν βλέπετε, τὰ μικρὰ μου χαρίεντα καὶ ἄθρα ποντικακία, διὰ ν' ἀναπνεύσουν καὶ αὐτὰ μαζί μας. Εἰς τὸν πύργον ὑπάρχουν σκύλοι καὶ δὲν δύναμαι καθόλου ν' ἀφήσω εἰς τὴν διακρίσιν των αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα λευκὰ ὄρφανά. . . Ἄ!.. ποτέ, ποτέ! . . .

Καὶ διὰ μέσου τῶν σιδηρῶν συρμάτων τῆς παγόδας ἀπέτεινε πατρικὸν χαιρετισμὸν πρὸς «τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ὄρφανά» μετὰ τοῦτο ἐξεκινήσαμεν ἐκ τοῦ πύργου διὰ νὰ πυρευθῶμεν εἰς τὴν λίμνην.

Εὐθύς ὡς ἐφθάσαμεν εἰς τὴν δενδρφυτείαν, ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἀπεμακρύνθη ἀφ' ἡμῶν. Ἴδιον τοῦ τεταραγμένου χαρακτήρος του εἶνε καὶ τοῦτο, ν' ἀφίγη δηλαδὴ εἰς τοιαύτας περιστάσεις τοὺς ἐν συνδιὰ αὐτοῦ εὐρισκομένους καὶ ν' ἀσχολῆται ἀπομονούμενος εἰς τὸ νὰ κόπῃ κλάδους πρὸς κατασκευὴν ῥαβδῶν ἀπὸ τὰ δένδρα παρὰ τὰ ὅποια βαδίζει. Νομίζει τις ὅτι εὐχαριστεῖται νὰ κόπῃ ἀπλῶς καὶ νὰ κλαδεύῃ, ἀνευ λόγου καὶ ἀνευ μεθόδου τινός. Οὕτως ἔχει πλήρει τὸν πύργον ἀπὸ ῥαβδῶν κατασκευασθεῖσας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐξ ὧν οὐδεμία πιστεύω ἐχρήσιμευσεν εἰς αὐτὸν δις.

Ἦλθε καὶ μὰς συνήντησεν, ἐνῷ εὐρισκόμεθα πλησίον τοῦ παλαιῦ καὶ κατεστραμμένου λιμενίσκου. Ὁ ἀναγραφῶ ἐνταῦθα τὴν συνδιάλεξιν, ἧτις ἐπικολοούθησεν εὐθύς ὡς ἐφθάσαμεν, ἀκριβῶς οἷα ἐγένετο. Καθόσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, ἡ συνδιάλεξις αὐτῆ ἔσχεν ἀρετὴν σημασίαν, ἐπειδὴ μὲ παρε-

κίνησε να δυσπιστώ σοβαρῶς ἐπὶ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ὁ κόμης Φόσκος ἐξήσκει μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν κρίσεων μου. Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προφυλάττωμαι ἀπ' αὐτῆς μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσοχῆς.

Ἡ μικρὰ καὶ σχεδὸν ἠρειπωμένη καλύβη ἠδύνατο νὰ μᾶς περιλάβῃ ὅλους· ἀλλ' ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ἔμεινεν ἔξω, ζέων τὴν ῥάβδον διὰ τοῦ μαχαϊριδίου του. Ἐκαθήμεθα αἱ τρεῖς γυναῖκες ἐν πάσει ἀνέσει ἐπὶ τοῦ θρανίου. Ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε παραλάβει τὸ ἐργόχειρόν της, ἡ δὲ κυρία Φόσκου κατεγίνετο περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σιγαρέτων. Ἐγὼ, κατὰ τὸ σῆμα, ἤμην ἀργή. Ὁ κόμης χάριν ἀστεϊσμοῦ ἐξέλεξε ὡς κάθισμα σκίμποδα μικρότατον, ἐρείδων τὰ νῦτα ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἐλκνίζετο ἐπ' αὐτοῦ, κάμνων νὰ τρίξῃ ὑπὸ τὸ βάρος του τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο στήριγμα. Εἶχεν ἀποτεθειμένον ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν κλωβὸν καὶ κατὰ τὸ σῆμα ἄφινε νὰ τρέχουσιν ἐλευθέρως ἐπ' αὐτοῦ οἱ λευκοὶ μῦς. Εἶνε τῷ ὄντι οὗτοι χαρίζοντα μικρὰ ζῶα, ὅπως ἀβλαβῆ· ἀλλὰ παραδόξως καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί, δὲν δύναμαι νὰ τὰ βλέπω τρέχοντα ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡ τοιαύτη θῆξ ἐμποιεῖ ἐπὶ τῶν νεύρων μου ἀλλόκοτον αἰσθησίν, μοὶ ἐμπνέει φρικτὰς ἰδέας καὶ μὲ κάμνει νὰ φωνάζωμαι δεσμώτας, θνήσκοντας ἐντὸς εἰρηκτῆς καὶ ἐπὶ τῶν πτωμάτων αὐτῶν περιφερομένους τοὺς τετραπόδας κατοίκους τῶν ζοφερῶν ὑπογείων, ἐρχομένους νὰ τραφῶσιν ἐξ αὐτῶν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ.

Ἡ πρῶξι ἦτο συννεφώδης, ἔπνεε δὲ σφοδρὸς ἀνεμος. Ἐνεκὰ τούτου δὲ αἱ ταχέως ἐναλλαγὰς τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐκτεταμένης λίμνης ἐπιρῦζον τὴν φοβερὰν καὶ ἀπαίσιον ὄψιν τῆς ἐρήμης ἐκεῖνης τοπογραφίας!

— Ὑπάρχουσι μερικοὶ, οἷτινες εὐρίσκουσι γραφικὸν τὸ θέαμα τοῦτο, εἶπεν ὁ σὶρ Πέρισιβαλ δεικνύων διὰ τῆς ἀκτασκειαστοῦ εἰσέτι ῥάβδου του τὴν ἐμπροσθεν ἡμῶν ἐκτεινομένην τοποθεσίαν. Ἐγὼ ὅμως τὸ θεωρῶ ὡς κηλὶδα ἐπὶ τοῦ καθάρου ἐνδύματος κυρίου τινός. Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐξῆ ὁ πκτήρ τοῦ πάππου μου ἡ λίμνη ἐφθανε μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εὐρισκόμεθα. Κυττάξατέ την τώρα! πουθενὰ δὲν ἔχει βάθος περισσότερο τῶν τεσσάρων ποδῶν... Εἶνε μόνον εὐρὸ ἔλος, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ εὐρίσκονται τῆδε κακίσε λακκοὶ πλήρης ὕδατος. Εἶθε νὰ μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἀποξηράνω καὶ ν' ἀναστήσω εἰς τὴν θέσιν του δενδροφυτείαν. Ὁ ἐπιστάτης μου, ὃν ἡ δεσιδικιμονία καθιστᾷ ἡλίθιον, πιστεύει μετὰ πεποιθήσεως ὅτι τὴν λίμνην ταύτην βρῦνει ἀνάθεμά τι, ὅπως καὶ τὴν Νεκρὰν θάλασσαν. Τί λέγεις, Φόσκος; αὐτὴ ἡ θέσις δὲν σοῦ φαίνεται πολὺ καταλλήλος διὰ δολοφονίαν;

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συλλογίζησαι τοιοῦτόν τι, φίλτατε Πέρισιβαλ;... Ποῦ εἶνε ἡ ἀγγλικὴ σου πρακτικὴ σκέψις;... Τὸ ὕδωρ εἶνε πολὺ ἀβαθὲς καὶ τὸ πῶμα δὲν δύναται νὰ κρυθῇ· ἔπειτα παντοῦ εἶνε

ἄμμος καὶ θ' ἀποτυπωθῶν τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν τοῦ φονέως... Ἐν ἐνὶ λόγῳ, σὲ διαβεβαιῶ ὅτι οὐδαμοῦ εἶδον θέσιν μᾶλλον ἀκατάλληλον διὰ... ἐκεῖνο ὅπου εἶπες.

— Ἀνοησαί! εἶπεν ὁ σὶρ Πέρισιβαλ, κόπτων καὶ ζέων μετὰ διπλάσιας ζέσεως τὴν ῥάβδον του. Εἰζέυρεις κάλλιστα τί θέλω νὰ εἶπω... Ἡ θλιβερὰ ὄψις αὐτῆς τῆς θέσεως, ἡ πικρὴ ἐρημία τῶν ἀκατοικητῶν τούτων μερῶν... Ἐὰν θέλῃς νὰ μ' ἐννοήσης εἶνε εὐκολώτατον· ἐὰν πάλιν ἐπίτηδες προσποιήσῃς τὸν κωφόν, δὲν θέλω νὰ κοπιᾶσω περισσότερο διὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τί θέλω νὰ εἶπω.

— Καὶ διατί νὰ κοπιᾶσης, εἶπεν ὁ κόμης, ἀφοῦ ὅ,τι εἶπες δύναται νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κάλλιστα ὁ τυχών; Ἐὰν ὁ ἐπιθυμῶν νὰ δολοφονήσῃ τινὰ ἦτο βλάξ, τότε θὰ ἐξέλεγε ἀμέσως ὡς μέρος κατάλληλον τῆς πράξεώς σου αὐτὴν τὴν λίμνην, ἂν ἀπεναντίας ἦτο ἀγγίνους, θὰ προτίμα πᾶν ἄλλο μέρος. Αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ εἶπης; Ἄν οὕτως ἔχη, βλέπεις ὅτι ἡ ἐξηγησις δὲν ἦτο δὴ καὶ τὸσον δύσκολος. Ἀποδέξου τὴν ἐξηγήσιν ταύτην, Πέρισιβαλ, μαζὶ μετὰ τὰς εὐχὰς τοῦ λίαν ἀρωσιωμένου εἰς σὲ Φόσκου!

Ἡ Λαύρα ἤγειρε καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ κόμητος τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν οἷς διεκρίνετο ἔτι μᾶλλον ἢ ἔμφυτος ἀποστροφὴ, ἣν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος τῆ ἐνέπνεεν. Ὁ κόμης ὅμως ἦτο τὸσον προσηλωμένος εἰς τοὺς μῦς του, ὥστε δὲν ἐπρόσεξε καθόλου.

— Λυποῦμαι, εἶπε, βλέπουσα ὅτι συνδουχετε μετὰ τὴν θέαν τῆς ἐρημικῆς ταύτης λίμνης μὲς τὴν φρικτὴν ἰδέαν δολοφονίας. Πρὸς τούτοις, ἐὰν ὁ κόμης Φόσκος ἐπιμένη νὰ διαορῇ καὶ νὰ κατατάσῃ τοὺς δολοφόνους εἰς διαφόρους κατηγορίας, νομίζω ὅτι δὲν ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχῆς περὶ τὴν εὐρεσίν τῶν ἐκφρασεῶν του. Ἀποκαλῶν αὐτοὺς μόνον «βλάξας» ἐπιδεικνύει ὑπὲρ αὐτῶν ἐπιείκειαν, ἐφ' ἧς οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα, ἀναγνωρίζων δὲ αὐτούς ὡς ἀγχινοὺς περιπίπτει εἰς προφανῆ ἀντίφασιν, καθότι ἤκουσα πάντοτε νὰ λέγασιν ὅτι οἱ ἀληθῶς ἔμφρονες εἶνε ἀνεξαρτέτως ἀγαθοὶ καὶ ἐπομένως ἀποτροπιάζονται τὸ ἔγκλημα.

— Αὐτά, φιλότατη κυρία, εἶνε ἀπορθέματα ἐξαΐσια, ἀνέκραζεν ὁ κόμης. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὰ εἶδα γραμμῆς δι' ὠραίων χαρακτῆρων ἐπὶ τῶν ὑποδειγμάτων τῆς καλλιγραφίας εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἐκαστῆς σελίδος.

Καὶ ταῦτα λέγων ἤγειρεν ἐπὶ τῆς παλάμης του καὶ ἔφερε πλησίον τοῦ προσώπου του ἕνα τῶν λευκῶν του μυῶν, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους του ἰδιοτροπίας.

— Μικρὲ μου διεφθαρμένε, ἂν καὶ ἔχῃς τὸσον ἄσπιλον ἐξωτερικόν, τῷ ἔλεγεν, ἐπωφελήσου τῆς ἠθικῆς ταύτης διδασχῆς. Ὁ ἀληθῶς ἔμφρων ποντικός εἶνε ἐν ταυτῷ καὶ ὁ ἀληθῶς ἀγαθός. Ἀνακοίνωσε τοῦτο καὶ εἰς τοὺς συντρόφους σου, σὲ παρακλῶ, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μὴ δαγκάνετε τὰ σύμματα τοῦ κλωβοῦ σας!

— Εἶνε πολὺ εὐκολὸν εἰς τὸν βουλόμε-

νον, ἀπήνησε θορακλέως ἡ Λαύρα, νὰ διακωμωδηθῇ τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀλλὰ δὲν σὰς εἶνε ἐπίσης εὐκολὸν, κόμη, νὰ μοὶ ὑποδείξητε ἕνα μόνον ἀνθρώπον ἔμφρονον, ὅστις ὑπῆρξεν ἐν ταυτῷ καὶ μέγας κακούργος.

Ὁ κόμης ἔσεισε τοὺς στιβαροὺς ὤμους του καὶ ἐμεϊδίσε πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, ὅταν τὸ δυνατόν φιλικώτερον.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθέστατον, εἶπεν. Τὸ ἔγκλημα, ὅπερ διαπράττει ἡλίθιος τις, πάντοτε ἀνακαλύπτεται, ἐνῷ τὸ ἔγκλημα, ὅπερ διαπράττει ὁ ἔμφρων, μένει ἀπόκρυφον. Ἄν ἤθελα λοιπὸν νὰ σὰς φέρω παράδειγμα τι, δὲν θὰ σὰς ἔφερα τὸ παράδειγμα ἀνθρώπου ἔμφρονος καὶ τότε τὸ ἐπιχειρημά μου θὰ ἦτο ἐκ βάσεως σαθρόν. Τῆ ἀληθείας, κυρία Κλαῦδ, ἡ ἀγγλικὴ σας ὀρθόνοια ὑπερτερεῖ κατὰ πολὺ τὴν ἰταλικὴν μου ὀξύνουσαν. Αὐτὴν τὴν φορὰν, δεσποινίς Χαλκομβ, ἠττήθη ἐγὼ, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Ἐμπρός, Λαύρα! εἶνε ἡ σειρά σου, εἶπεν ἐμπαικτικῶς ὁ σὶρ Πέρισιβαλ, ὅστις ἀπὸ τῆς θύρας παρεκλούθει τὴν συζήτησιν. Ἀπομένει τώρα εἰς σὲ νὰ εἶπης ὅτι «τὸ ἔγκλημα ἀποκαλύπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ», ἄλλο ἠθικὸν ἀπόφθεγμα τῆς καλλιγραφίας, τὸ ὅποσον θὰ σοῦ ἀντιτάξουν, Φόσκος!... «Τὸ ἔγκλημα ἀποκαλυπτόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ!» Τί ὠραία ἀστεϊότης!

— Ἐγὼ πιστεύω ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Λαύρα ἡσύχως.

Ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ἐξεράγη εἰς γέλωτας τὸσον θορυβώδεις, τὸσον ἀγενεῖς, ὥστε πάντες ἐταράχθησαν καὶ ὁ κόμης πλέον τῶν ἄλλων.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης αὐτὸ πιστεύω, εἶπα θέλουσα νὰ προσέλθω εἰς βοήθειαν τῆς Λαύρας.

Ὁ σὶρ Πέρισιβαλ, ὅστις ἐπὶ τῆ παρατηρήσει τῆς συζύγου του κατελήφθη ὑπὸ ἰλαρότητος, ἀνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας, ἐπὶ τῆ ἰδικῆ μου παρατηρήσει, κατελήφθη ὑπ' ὀργῆς, ἐπίσης ἀνεξηγήτου. Ἐτυχε βιαίως τὸ ἀμμῶδες ἔδαφος διὰ τῆς ῥάβδου καὶ ἀπεμακρύνθη ἀφ' ἡμῶν ἀποτόμως.

— Πόσον ἀξιαγάπητος εἶνε αὐτός ὁ κύριος Πέρισιβαλ! ἀνέκραζεν ὁ κόμης Φόσκος, παρακολουθῶν αὐτὸν ἀπερχόμενον διὰ φαιδροῦ βλέμματος. Ἄλλο θῦμα καὶ αὐτός τοῦ βρεττανικοῦ spleen!... Ἀλλὰ, φιλότατη δεσποινίς Χαλκομβ, φιλότατη κυρία Κλαῦδ, πιστεύετε τῷ ὄντι ὅτι τὸ ἔγκλημα ἀποκαλύπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ; Καὶ σύ, ἄγγελέ μου, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἧτις δὲν εἶχεν ἀκόμη προφέρει οὔτε λέξιν, εἶσαι καὶ σύ τῆς αὐτῆς γνώμης;

— Ἀναμένω ν' ἀκούσω ἀκόμη καὶ καὶν ἄλλο μάθημα, ἀπήνησεν ἡ κόμησσα, ἧτις διὰ τοῦ ψυχροῦ καὶ ἐπιπληκτικοῦ ὕφους τῆς ἐφαίνετο ὑπαινισσομένη ἐμὲ καὶ τὴν Λαύραν, πρὶν τολμήσω νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου ἔμπροσθεν ἀτόμων διατελούντων ἐν γνώσει ἐπὶ πάντων τῶν ζητημάτων.

— Ἀληθινά; ἀπήνησα. Γνωρίζω ὁμῶς, κόμησσα, ὅτι ἄλλοτε θερμῶς ὑπερα-

οπίζετε τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν καὶ ἡ ἐλευθέρᾳ ἔκφρασις τῆς γνώμης εἶνε ἐν τῶν δικαιωμάτων τούτων.

— Ὑπὸ ποίαν ἔποψιν βλέπετε τὸ ζήτημα τοῦτο, κόμη; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φόσκου τὸν σύζυγόν της, ἐξακολουθοῦσα νὰ κατασκευάζῃ σιγαρέτα καὶ χωρὶς νὰ παρᾶσχη κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους μου.

Ὁ κόμης περιέφερε τὸν βραχὺν καὶ εὐσαρκὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τῶν νώτων ἐνὸς τῶν λευκῶν του μυῶν, πρὶν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

— Εἶνε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ ἄξιον, πῶς ἡ κοινωνία παρηγορεῖται εὐκόλως κατὰ τὰς χειρίστας αὐτῆς νόσους καὶ νομίζει ὅτι θεραπεύεται διὰ τοῦ πρώτου τυχόντος ἐμπλάστρου. Ἡ πολυσύνθετος μηχανή, ἣν κατασκεύασε πρὸς ἀνακαλύψιν τῶν ἐγκλημάτων, εἶνε οἰκτρῶς ἀνίσχυρος καὶ ἀλυσιτελής. Καὶ μὲν ταῦτα! μόλις εὐρεθῆ ἐν βραχυτάτῳ ἠθικὸν ἀπόφθεγμα, διαθεβχιούν ὅτι ἡ μηχανὴ αὕτη λειτουργεῖ ἐξαιρετά, ἀμέσως, ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς, κανεὶς δὲν βλέπει τὰ ἐλαττώματά της. "Α! «τὸ ἐγκλημα ἀποκαλύπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ!» ἄ! «τὸ θῦμα καταγγέλλει τὸν φονέα!» ἄλλο τοῦτο ἠθικὸν ἀξίωμα! "Εστω, κυρία Κλάυδ, ἐρωτήσατε, ἂν ἀληθεύῃ τοῦτο, τοὺς ἀνακριτάς, εἰς οὓς ἀνατίθενται αἱ ἐγκληματικαὶ ὑποθέσεις. . . Ἐρωτήσατε, δεσποινὶς Χάλκομβ, τοὺς γραμματεῖς τῶν ἀσφαλιστικῶν τῆς ζωῆς ἐταιριῶν. Ἀναγνώσατε τὰς ἐφημερίδας. Εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμενα εὐάριθμα συμβάντα, πόσα δὲν ἀπαντᾶτε παραδείγματα δολοφονιῶν, ὧν οἱ δράσται δὲν ἀνεκαλύφθησαν; Πολλαπλασιάσατε τῶρα τὰ συμβάντα, περὶ ὧν γίνονται λόγος, μ' ἐκεῖνα, περὶ ὧν δὲν γίνεται ποσῶς, τὰ ἀνευρισκόμενα πτώματα, μὲ τὰ διὰ παντός ἀποκεκρυμμένα, καὶ εἰπατέ μοι εἰς ποῖον ἐξαγόμενον θὰ φθάσητε; Εἰς τοῦτο ἀναμφιβόλως: ὅτι ὑπάρχουσι κακοῦργοι ἀνόητοι, οἵτινες ἀνακαλύπτονται, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἀγχίνοες, διαφεύγοντες, τὰς ἐρεῦνας τῆς δικαιοσύνης. Εἴτε μείνη κεκρυμμένον, εἴτε ἀνακαλυφθῆ τὸ ἐγκλημα, τί γενεᾶ; Πάλιν ἐπιτηδειότητος μεταξὺ τῆς ἀστυνομικῆς ἀφ' ἐνὸς καὶ ἐνὸς ἀτόμου ἀφ' ἑτέρου. Ὅταν ὁ κακοῦργος ἦνε βλάξ, ἀμαθής, χυδαῖος, ἡ ἀστυνομία ἐννέα φορὰς εἰς τὰς δέκα νικᾷ. Ὅταν ἀπεναντίας ὁ δράστης ἦνε ἀνὴρ νοήμων, ἀνεπτυγμένος, εὐσταθής καὶ ἀπορησιστικός, ἡ ἀστυνομία ἠττάται πάλιν ἐννέα φορὰς εἰς τὰς δέκα. Ἐν γένει δέ, ὁσάκις ἡ ἀστυνομία θριαμβεύει, τὸ γεγονός προξενεῖ κρότον, καὶ ἡ φήμη αὐτοῦ φθάνει μέχρις ὑμῶν ὁσάκις δὲ ἡ ἀστυνομία ἠττάται, σιωπᾶ καὶ δὲν ἀκούετε νὰ γίνηται ποσῶς λόγος. Ἐπὶ τῆς ἡκίστα στερεᾶς ταύτης βάσεως στηρίζεται τὸ παρηγορητικὸν ἀξίωμα: «τὸ ἐγκλημα ἀποκαλύπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ». Τὰ γνωστὰ ἐγκλήματα, ἔστω! . . . ἀλλὰ τὰ ἄλλα; . . .

— Ἀληθέστατον! ὀρθότατον! ἀνέκραξε φωνῇ τις ἀπὸ τῆς θύρας τῆς καλύβης.

Ἦτο ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅστις εἶχεν ἀνα-

κτῆσει τὴν ἀπάθειάν του, καὶ ὅστις ἐπανῆλθεν ἀπαρτήρητος, ἐνῶ ἡμεῖς ἠκροαζόμεθα τοῦ κόμητος.

— Ἐνδέχεται, εἶπα, εἰς πάντα ταῦτα νὰ ἐνυπάρχη καὶ μέρος τῆς ἀληθείας, εἶνε δὲ βέβαιον, ὅτι ἐξετέθησαν μετὰ πολλῆς τέχνης. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι δὲν ἐννοῶ, διατί ὁ κόμης Φόσκος ἐπιδεικνύει τόσην ζῆσιν, διὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν νίκην τοῦ ἐνόχου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὐδ' ἐννοῶ πῶς διὰ τοῦτο ἐγένετο ἄξιος ἐπευφημιῶν.

— Ἀκούεις, Φόσκει; εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἀκουσέ με, σοῦ λέγω, καὶ συνθηκολόγησε μὲ τὸ χαριέστατον ἀκροατήριόν σου εἰπέ, «ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶνε τι ὑψηλὸν καὶ μέγα» καὶ θὰ εὐδοκιμήσῃς πολὺ . . . σὲ διαθεβαῖω! . . .

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ γελά, ἀλλ' ἀθροῦθως: δύο δὲ μῦς, κεκρυμμένοι ὑπὸ τὸν ὑπενδύτην του, πτοηθέντες ἐκ τοῦ ἡφαιστειώδους ἐκείνου σπασμοῦ, τοῦ σείοντος ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν τὸν σάρκινον ὄγκον, ὤρμησαν ἐν σπουδῇ ἐκτὸς τοῦ κρησφυγέτου τῶν καὶ κατέφυγον εἰς τὸν κλωβὸν τῶν.

— Ἀνῆκει τῶρα εἰς τὰς κυρίας, ἀγαπητέ μου Πέρσιβαλ, νὰ μοὶ ἀνακινώσωσι τὰς περὶ ἀρετῆς ιδέας τῶν, εἶπεν ὁ κόμης. Τὸ κῦρὸς τῶν ἐπὶ τοιοῦτου θέματος εἶνε ἀνώτερον τοῦ ἰδικοῦ μου: αὐταὶ γνωρίζουν τί εἶναι ἡ ἀρετὴ, ἐνῶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ παντελῶς.

— Τὸν ἀκούετε τί λέγει; εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Δὲν εἶναι φρικτόν;

— Πλανᾶσαι, ἀπάντησεν ἡσύχως ὁ κόμης. Εἶμαι κοσμοπολίτης καὶ συνήτησα εἰς τὸν βίον μου τόσα εἶδη ἀρετῆς, τόσον διάφορα ἀλλήλων, ὥστε διατελῶ ἐν ἀμηχανίᾳ, ἂν καὶ προβεθῆκῃ τὴν ἡλικίαν, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ὀρίσω, ποία ἀρετὴ εἶνε καλὴ καὶ ποία κακὴ. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχει μία ἀρετὴ, καὶ ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Κίνα, ὑπάρχει μία ἄλλη. Ὁ Ἄγγλος διατείνεται, ὅτι ἡ ἰδικὴ του ἀρετὴ εἶνε ἀληθής: ὁ Κινέζος ἰσχυρίζεται ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἡ μόνη ἀληθὴς ἀρετὴ εἶνε ἡ ἰδικὴ του. Ἄν εἶπω γαί, εἰς τὸν ἕνα καὶ ὄχι εἰς τὸν ἄλλον, εὐρίσκωμαι εἰς στενόχωρον θέσιν, τόσον ἀπέναντι τοῦ φέροντος ὑψηλὰ ὑποδήματα, ὅσον ἀπέναντι τοῦ φέροντος οὐρανῆς τὴν κεφαλὴν. . . Ἄ, μικρόν μου ποντικᾶκι! . . . ἐμπρός, ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς! Ποία εἶνε ἡ ἰδικὴ σου γνώμη, χριτωμένος μου μικρόν, περὶ τοῦ τίς εἶνε ὁ ἄκρετος ἄνθρωπος; Εἶνε βέβαια ἐκεῖνος, ὅστις σὰς παρέχει θερμὸν καταφύγιον καὶ καλὴν τροφήν, αἶ; Ἐξαιρετος γνώσις ἄλλως τε, καθότι εἶνε τοῦλάχιστον εὐνόητος.

— Σταθῆτε, κόμη, εἶπα, διακόψασα αὐτόν. Ἐὰν δέχωμαι τὸν παραλληλισμὸν σας, ἔχω ὅμως τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀδιαφιλονεικῆτος μία ἀρετὴ, ὑπάρχουσα ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ μὴ ὑπάρχουσα ἐν Κίνᾳ. Αἱ σινικαὶ ἀρχαὶ θανατώνουσι ἀθώους ἀνθρώπους ἐπὶ προφάσεσιν ἀσημάντοις. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὅμως ἐχειραφετήθημεν ἀπὸ πάσης τοιαύτης βαρβαρότητος: δὲν διαπραττομεν τόσον φρικτὰ ἐγκλήματα καὶ βδελυττόμεθα ἐκ ψυχῆς τὸν χύνοντα ἀνθρώπινον αἷμα.

— Ἐχεις δίκαιον, Μαριόλιννα! εἶπεν ἡ Λαύρα: ἡ ιδέα σου εἶνε ὀρθὴ καὶ καλλίτερον δὲν ἠδύνασο νὰ τὴν ἐκφράσῃς.

— Ἀφήσατε, παρακαλῶ, ν' ἀναπτύξῃ τὸν συλλογισμὸν τοῦ ὁ κόμητος, εἶπεν ἡ κυρία Φόσκου μετὰ τραχείας εὐγενείας. Θὰ πεισθῆτε, νεκραί μου φίλοι, ὅτι αὐτὸς δὲν ὀμιλεῖ ποτέ, χωρὶς νὰ φέρῃ σοβαρὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του.

— Εὐχαριστῶ, ἀγγελέ μου! ἀπάντησεν ὁ κόμης. Θέλεις ἕνα γλυκὸ;

Καὶ λέγων ταῦτα, ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του κομψὴν θήκην καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἀνοικτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Σοκολάτα μὲ βανίλλια! ἀνέκραξεν ὁ ἀκατάληπτος αὐτὸς ἄνθρωπος, κροτῶν τὰ περιεχόμενα ἐντὸς τῆς θήκης σακχαρωτά, καὶ χαιρετίζων κύκλω. . . τὰ προσφέρει ὁ κόμης Φόσκος εἰς ἐνδειξιν τοῦ σεβασμοῦ του πρὸς τὴν ἀξιερέσον ὀμηγυριν, ἣτις τὸν περιστοιχίζει.

— Λάβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξακολουθήσῃς, φίλτατε κόμη, εἶπεν ἡ σύζυγός του, πονηρῶς ὑπαινισσομένη ἐμὲ. Κάμε μου τὴν χάριν ν' ἀπαντήσῃς πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ.

— Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἶνε ἀκαταγώνιστος, ἀπάντησεν ὁ Ἴταλὸς μετὰ τῆς συνήθους του ἀβροφροσύνης, ἐπὶ τοῦ πεδίου, ὅπερ ἐξέλεξεν. Ναί, εἶμαι σύμφωνος μὲ αὐτήν. Ὁ Ἄγγλος βδελύσσεται τὰ ἐγκλήματα τοῦ Κινέζου. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον γηραιὸς εὐπατριδῆς, προθυμώτερον παρατηροῦντος καὶ ἐπικρίνοντος τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον του, καὶ δυσκολώτερον ἀναγνωρίζων τὰ ἰδικὰ του. Ἄλλ' εἶνε ἄρα γε τὰ ἦθη τοῦ τόσον ὑπέρτερα ἀπὸ τὰ τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποτον κατηγορεῖ; Ἡ ἀγγλικὴ κοινωνία, δεσποινὶς Χάλκομβ, καθίσταται πολλάκις συνένοχος εἰς τὸ ἐγκλημα, ὅπερ ἐνταῦτ' ἀκαταδίωκει. Βεβαίως! . . . Τὸ ἐγκλημα εἰς τὴν χώραν ταύτην εἶνε ἀκριβῶς, ὅτι εἶνε καὶ ἀλλαχοῦ. . . ὠφελεῖ τὸν δράστην καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένους, ὅπως δύναται καὶ νὰ τὸν βλάψῃ. . . Ὁ θρασυτάτος κλέπτῃς πρέπει νὰ διαθρέψῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του: ὅσον χειρότερος δεικνύεται, τόσον κάλλιον ἐφελκεῖ ἐπ' αὐτοῦ τὰς συμπαθείας μας: αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά του τὸν ὠφελοῦσιν ἀπ' εὐθείας. Ὁ ἄσωτος καὶ διεφθαρμένος, ὁ δανειζόμενος ἀδικώπως, εὐρίσκει νὰ δανεισθῆ παρὰ τῶν φίλων του πολὺ περισσότερα, ἀφ' ὅ,τι ὁ χρηστός, ὁ διάγων βίον μεθοδικόν, ὑποχρεούμενος διὰ πρώτην φοράν ἐκ κατεπειγούσης ἀνάγκης νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν φίλων του. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, οἱ φίλοι τοῦ ἄσωτου εὐρίσκουσι τὸ ποσῆμα φυσικώτατον, καὶ δανεῖζουσι προθύμως. Εἰς τὴν δευτέραν, ἐκπλήττονται καὶ δισταζούσιν. Ἡ φυλακὴ, ἔνθα τελευτᾶ τὸ σταδίον τοῦ ἐγκληματίου, εἶνε ἄρα μέρος διαμονῆς πολὺ ὀλιγώτερον ἄνετον ἀπὸ τὰ «ἐργαστήρια», ἐν οἷς διανύει τὰς τελευταίας του ἡμέρας ὁ ἀτυχήσας ἐντιμὸς πολίτης; Ὅταν φιλάνθρωπός τις, μιμητὴς τοῦ Χάουαρδ, ἐπιθυμῇ νὰ συνδράμῃ τοὺς

δυστυχείς, ἀναζητεῖ αὐτοὺς ἐντὸς τῶν εἰρηκτῶν, ἐνθα τιμωρεῖται τὸ ἔγκλημα, εἰς τοὺς οἰκίσκους καὶ τὰς ἀθλίους καλύβας, ἐν αἷς ταλαιπωρεῖται ἡ ἀρετὴ. Τίς εἶνε ὁ Ἄγγλος ποιητής, ὅστις, πλέον παντὸς ἄλλου, ἀπέκτησε τὴν γενικὴν συμπάθειαν, ἐκεῖνος, ὃν ἐκλέγουσι κατὰ προτίμησιν ὡς θέμα οἱ αἰσθηματικοὶ συγγραφεῖς καὶ οἱ ζωγράφοι, οἱ ἀρεσκόμενοι εἰς θέματα περιπαθῆ; Εἶνε ὁ ἀξίερατος ἐκεῖνος; νέος, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον διὰ μιᾶς πλαστογραφημένης συναλλαγματικῆς, καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς αὐτοκτονίας, ὁ ῥομαντικός, ὁ συμπαθητικὸς Τζάττερτων! Ἐκ δύο ἀτυχῶν ῥαπτριῶν, βασιανιζομένων ὑπὸ τῆς πείνης, τίς θὰ εὐδοκίμησῃ κάλλιον, ἢ ἀντέχουσα εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ διαμένουσα τιμίαι, ἢ ἡ ἐνδίδουσα καὶ διαπράττουσα κλοπὴν; Γνωρίζετε κάλλιστα, κυρίαί μου, ὅτι ἡ κλοπὴ θὰ πλουτίσῃ τὴν δευτέραν τῶν ἀνωτέρω γυναικῶν, θὰ καταστήσῃ τὸ ὄνομα τῆς πασιγνωστοῦ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, οὗ οἱ κάτοικοι εἶνε γενναῖοι καὶ φιλεύσπλαγχοι καὶ ἰδοῦ, ἢ μὲν εὐρίσκει προστασίαν, διότι παρέβη μίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ δεκαλόγου, ἐνῶ τὴν ἄλλην ἀφίνουσιν ἢ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, διότι ἐτήρησεν αὐστηρῶς ἐτέραν ἐντολήν... Ἔλα ἐδῶ, ποντικαὶ μου!... ἔλα, γρήγορα, γρήγορα!... Σὲ μεταμορφώσω εἰς ἀξιοσέβαστον κυρίαν! Σταμάτησε ἐπὶ τῆς παλάμης, τῆς χονδρᾶς αὐτῆς καὶ εὐσάρκου χειρὸς, καὶ πρόσεξε!... νυμφεύεσαι, ἀγαπητόν μου ποντικαὶ, ἕνα ἄνδρα ἄπορον, τὸν ὁποῖον ἠρωτεύθης· οἱ ἡμίσεις τῶν φίλων σου σὲ οἰκτεῖρουσιν· οἱ λοιποὶ ἡμίσεις σὲ κατακρίνουσιν σφοδρῶς. Ἄλλ' ἂν ἀπεναντίας πωληθῆς χάριν τῶν χρημάτων εἰς ἄνθρωπον, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν αἰσθάνεσαι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην στήργην, ὅλοι οἱ φίλοι σου τότε τονίζουσιν ὕμνον χαρᾶς, εἰς λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου καθιεροῖ καὶ ἐξαγιαζέει μετὰ πάσης προθυμίας τὴν αἰσχρὰν ταύτην ἀγοραπωλησίαν, τὴν ἀτιμωτέραν πάσης ἄλλης, καὶ σοὶ προσμειδῶσά σου κολακεύει εἰς τὴν τράπεζάν σου, ἂν ἔχῃς τὴν εὐγένειαν νὰ τὸν προσκαλέσῃς εἰς γεῦμα... Ἐμπρός!... πῆγαινε κάτω τώρα!... γένοιτο πάλιν ποντικός, σοὺ ἀφαιρῶ τὸν λόγον, διότι, ἂν μείνης ἐπὶ πλέον, κυρία, θὰ μοῦ εἴπῃς καὶ σύ, ὅτι «ἡ κοινωγία βδελύσσεται τὸ ἔγκλημα» καὶ τότε, ἀγαπητόν μου ποντικαὶ, θ' ἀπορήσω εἰς τί σοὺ χρησιμεύουν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα!... Δὲν εἶνε ἀληθές, κυρία Κλάυδ, ὅτι εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος; Λέγω μεγαλοφώνως ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἀκοῦνται νὰ συλλογίζονται, καὶ ἐνῶ πάντες οἱ λοιποὶ ὑποτάσσονται ἀγογγύστως νὰ δεχθῶσιν νὰ φέρωσι προσώπειον ἀντὶ προσώπου, ἢ χεῖρ μου, ἢ αὐθάδης αὕτη χεῖρ μου, ἀποσπᾷ τὸ χρωματισμένον αὐτὸ χαρτίον καὶ ἀποκαλύπτει τὴν κρυπτομένην ὑπ' αὐτὸ λιπόσαρκον μορφήν. Πρὶν μειώσω ἔτι μάλλον τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπόληψίν σας, ἐγείρομαι ἐπὶ τῶν χονδρῶν τούτων, ὡσεὶ ἐλέφαντος κνημῶν, δι' ὧν ὁ Θεὸς μ' ἐπρόικισε, καὶ ὑπάγω νὰ περιπατήσω κατ' ἰδίαν καὶ ν' ἀναπνεύσω. Ὑπάγω, φίλταται κυρίαί, καὶ ὅπως λέγει

ὁ ὑμέτερος Σέριδαν, ἐγκταλείπω τὴν ὑπόληψίν μου εἰς τὴν ἐξουσίαν σας.

Ἠγέρθη, ἀπέθηκε τὸν κλωβὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν, διὰ νὰ μετρήσῃ τοὺς ἐν' αὐτῷ ἐγκλειστοὺς μῦς. — Ἐνας, δύο, τρεῖς, τέσσαρες!... Ἄ!, ἀνέκραξεν αἰφνης μετὰ τρόμου, καὶ ὁ πέμπτος ποῦ εἶνε, δι' ὄνομα Θεοῦ!... ὁ πέμπτος, ὁ νεώτερος, ὁ λευκότερος, ὁ προσφιλέστερος πάντων, ὁ Βενιαμίν μου τέλος;... .

Οὔτε ἡ Λαύρα οὔτε ἐγὼ ἤμεθα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐδιάθετοι δι' ἀστεϊότητα. Ὁ καταφανὴς κυνισμὸς τοῦ κόμητος μᾶς ἀπεκάλυπτε νέκν ἀπεχθῆ, ἐξ Ἰσου καὶ διὰ τὰς δύο μᾶς, φάσιν τοῦ χαρακτήρος του. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατηθῆ κανεὶς πρὸ τῆς κωμικῆς ἀπελπισίας ἐνός τοιοῦτου χονδρῶνθρώπου, διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐνός τόσο μικροῦ ποντικῶ. Ἐγελάσαμεν λοιπόν, χωρὶς νὰ θέλωμεν, καὶ ὅταν ἡ κυρία Φόσκου ἠγέρθη, δίδουσα ἡμῖν τὸ παράδειγμα, ὅπως ἐξέλθωμεν τοῦ παραπήγατος, καὶ ἀφήσωμεν τὸν συζυγὸν τῆς νὰ ἐρευνησῇ καὶ τὰς μικροτέρας γωνίας, ἠγέρθημεν ὡσαύτως, διὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν ἐκτός.

Προτοῦ κᾶμωμεν τρία βήματα, τὸ εὐκίνητον βλέμμα τοῦ κόμητος εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ ἀπολωλὸς ποντικίον ὑπὸ τὸ ἐδάσιον, ἐφ' οὗ ἐκαθήμεθα. Ἀπομακρύνας δὲ τὸ θρανίον, ἔλαβε τὸ μικρὸν ζῶον ἐν τῇ χειρὶ του, καὶ ἔπειτα, παραμένων διὰ μιᾶς γονυκλινῆς, ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς μέρος τι τοῦ ἐδάφους, ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ ὄμματά του.

Ὅταν ἐσηκώθη, ἡ χεῖρ του ἔτρεψε τόσον δυνατόν, ὥστε μετὰ δυσκολίας κατῶρθωσε νὰ θέσῃ ἐν τῷ κλωβῷ τὸν ποντικόν, ἐφ' ὅλης δὲ τῆς μορφῆς του ἦτο διακεχυμένη πελιδνὴ ὠχρότης.

— Σὶρ Πέρσιβαλ, ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, Πέρσιβαλ, ἔλατ' ἐδῶ!...

Ὁ Πέρσιβαλ, ἀπὸ τινων λεπτῶν, δὲν προσεῖχεν εἰς οὐδένα ἐξ ἡμῶν. Ἡσυχολεῖτο δὲ ἀπόκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἄμμου διαγραφὴν ἀριθμῶν καὶ σχημάτων, ἅτινα ἐξήλειφε κατόπιν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ραβδίου του.

— Τί ἔχετε τώρα; ἠρώτησεν εἰσερχόμενος ῥαθυμῶς εἰς τὴν καλύβην.

— Βλέπετε τίποτε ἐδῶ; εἶπεν ὁ κόμης, ἀρπάζων αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου, διὰ νευρικοῦ κινήματος, δεικνύων δὲ διὰ τῆς ἄλλης αὐτῷ τὸ μέρος, πλησίον τοῦ ὁποῖου εἶχεν εὔρει τὸν μῦν.

— Βλέπω πολλὴν ζηρὰν ἄμμον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ κηλιδά τινα λάσπη.

— Δὲν εἶνε λάσπη ἐψηθύρυσεν ὁ κόμης, φέρων βιαίως καὶ τὴν ἄλλην χεῖρά του ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, καὶ ἐν τῇ ταραχῇ του τινάσων αὐτὸν ἰσχυρῶς: — εἶνε αἷμα!...

Ἡ Λαύρα εὐρίσκετο ἄρκετὰ πλησίον, ὥστε ν' ἀκούσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ὅσον σιγὰ καὶ ἂν προσφέρθη. Καὶ ἐστράφη πρὸς ἐμὲ, παρατηροῦσά με διὰ βλέμματος ἐντρόμου.

— Ἀνοησίαις, πικιδί μου, τῆ εἶπον.

Διατί τρομάζετε;... Τὸ αἷμα αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατα ἐνός μικροῦ σκύλου, ὅπου ἐχάθη... .

Ἡ ἐκπληξὶς ὑπῆρξε γενικὴ, καὶ τὰ βλέμματα ὄλων, ἐστραμμένα πρὸς ἐμὲ, ἐφαίνοντο ζητοῦντά μοι ἐξηγήσεις.

— Πῶς τὸ ἤξεύρετε; εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὀμιλῶν πρώτος.

— Εὐρον ἐδῶ αὐτὸν τὸν σκύλον ἀγωνιῶντα, τῷ ἀπήντησα, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπανήλθατε ὅλοι ἐκ τοῦ ταξειδίου. Τὸ δυστυχὲς ζῶον εἶχεν ἀποπλανηθῆ ἐν τῇ φυτεῖα, καὶ ὁ φύλαξ σας τὸ ἐπυροδόλησε.

— Τίνος ἦτον; ἐξηκολούθησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Ὅχι ἰδικός μου, ὑποθέτω.

— Προσεπαθήσατε νὰ σώσετε τὸ ταλαιπώρον ζῶον; εἶπεν ἡ Λαύρα, ζωηρὸν λαβοῦσα ἐνδιαφέρον. Ἀναμφιβόλως, Μαριάννα, ἐπεχειρήσατε νὰ τὸ θεραπεύσετε;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη. Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ ἐπιστάτρια ἐκάμαμεν ὅ,τι ἦτο δυνατόν· ἀλλ' ἡ πληγὴ ἦτο καιρία καὶ ὁ σκύλος ἀπέθανεν εἰς τὰς χεῖράς μας.

— Εἰς ποῖον ἀνήκεν αὐτός ὁ σκύλος; ἐπανέλαβεν ὁ Πέρσιβαλ, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἐρώτησίν του μετὰ τινος ἀνυπομονησίας. Ἦτο ἐκ τῶν ἰδικῶν μου;

— Ὅχι· δὲν ἀνήκεν εἰς σας.

— Ἄλλ' εἰς ποῖον λοιπόν τότε; Ἡ ἐπιστάτρια τὸν ἐγνώριζε;...

Καθ' ἣν στιγμὴν μοὶ ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀνεμνήσθη τῆς ἐπιθυμίας, ἣν ἡ κυρία Κάδερικ ἐξέφρασε πρὸς τὴν ἐπιστάτιδα, καὶ ἦν μοὶ ἀνεκόνισεν ἡ τελευταία αὕτη, — νὰ μείνῃ ἐπιμελῶς κεκρυμμένη τῷ σὶρ Πέρσιβαλ ἡ ἐπίσκεψίς της εἰς Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ. — Ἠρχισα ἐπομένως νὰ φοβῶμαι, μὴ θὰ ἦτο ἀδικαισιάζ ν' ἀπαντήσω. Ἄλλ' ἐν τῇ ἐφέσει μου, νὰ κατευνάσω τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν, εἶχα παραφερθῆ πολὺ μακρὰν, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποχωρήσω, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ προκαλέσω τὴν διέγερσιν ὑπονοιῶν, αἵτινες θὰ ἐχειροτέρευον ἴσως τὰ πράγματα. Δὲν μοὶ ἀπέμεινε λοιπόν ἄλλο, παρὰ νὰ δώσω ἀμέσως ἐξηγήσεις, μὴ ὑπολογίζουσα τὰ ἀποτελέσματα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη. Ἡ ἐπιστάτρια τὸν ἤξευρε. Καὶ μοὶ διηγῆθη ὅτι ἦτο ὁ σκύλος τῆς κυρίας Κάδερικ... .

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ἕως τότε, εἶχε μείνει μετὰ τοῦ κόμητος Φόσκου εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης, ἐνῶ ἐγὼ τῷ ἀπῆντων ἐξωθεν διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας. Ἄλλ' ὅτε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κάδερικ διέφυγε τὰ χεῖλη μου, ἀπεμάκρυνεν ἀποτόμως τὸν κόμητα, καὶ ἐτοποθετήθη ὁρθῶς ἀντικρῦ μου, ἐν πλήρει φωτὶ.

— Πῶς ἡ ἐπιστάτρια κατῶρθωσε νὰ μᾶθῃ, ὅτι ἦτο ὁ κύων τῆς κυρίας Κάδερικ; ἠρώτησε, προσελθὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου καὶ συσπῶν τὰς ὀφρῦς ἐν ὀργίλῃ προσδοκίᾳ, ἥτις προξενούσά μοι εἶδος τι φοβίας, μοὶ διήγειρε συγχρόνως ἐπίσης καὶ πῆσμα.

— Τὸ ἤξευρεν, εἶπον ἄρκετὰ ἤξιμος, διότι ἡ κυρία Κάδερικ εἶχε φέρεϊ μαζί της τὸν σκύλον της.

— Τὸν εἶχε φέρει ; . . . ποῦ τὸν ἔφερε ;
— Εἰς τὴν οἰκίαν σας, ὑποθέτω.
— Καὶ τί διάβολο ἤρχετο νὰ κάμῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ἢ κυρία Κάδερικ ; . . .

Ὁ τόνος, ὃν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, με ἐπειράζειν ἀκόμη περισσότερο τοῦ τρόπου, δι' οὗ τὴν εἶχεν ἐκφράσει. Ἡ θέλησα ἐπομένως νὰ τῷ δείξω, ὅτι ἡμάρτησε πρὸς τὴν κοινωτέραν ἀδρότητα, ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ, χωρὶς νὰ προσθέσω λέξιν.

Μόλις ἔκαμα τὸ πρῶτον βῆμα, ἡ θεωπευτικὴ χεὶρ τοῦ κόμητος ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ σὶρ Πέρισβαλ, καὶ ἡ μελιτώδης φωνὴ του ἐμεσολάβησεν, ὅπως τὸν καθησυχάσῃ :

— Μὲ ἡσυχίαν, ἀγαπητέ μου ! μὲ ἡσυχίαν, σὰς παρκακῶ ! . . .

Ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἔστρεψε πανταχόσε βλέμματα ἀγριώτατα. Ὁ κόμης ἠρέσθη νὰ μειδιάσῃ καὶ ἀνενέωσε τὴν καθησυχαστικὴν ἐπίκλησίν του :

— Μὲ γλυκύτητα, ἀγαπητέ μου φίλε ! μὲ γλυκύτητα, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! . .

Ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἀμπεταλαντεύθη με παρηκολούθησεν ὀλίγα βήματα, καὶ, προξενῶν μοι πολλὴν ἐκπληξιν, μοὶ ἀπέτεινε δικαιολογήσεις τινάς.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινὶς Χάλκομβ, μοὶ εἶπεν ἀπὸ τινος καιροῦ εἶμαι δύσθυμος καὶ ἔχω ἐξηρησιωμένα τὰ νεῦρα. Ἐπεθύμουν ὅμως πολὺ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως τῆς κυρίας Κάδερικ. Πότε ἦλθε λοιπὸν ; Δὲ εἶδε παρὰ μόνον τὴν ἐπιστάτριαν ; . . .

— Καθ' ὅσον δύναμαι νὰ γνωρίζω, ἀπεκρίθη, δὲν εἶδε κανένα ἄλλον . . .

Ὁ κόμης παρενέβη ἐκ νέου.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν, ἄς ἐρωτηθῇ ἡ ἐπιστάτρια. Ἀνάτρεξε εἰς τὴν καθ' αὐτὸ πηγὴν τῶν πληροφοριῶν, Πέρισβαλ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ σὶρ Πέρισβαλ. Ἡ ἐπιστάτρια, φυσικῶς τῷ λόγῳ, εἶνε τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὅπερ πρέπει νὰ ἐρωτησῶ. Τὶ ἀνοησία μου νὰ μὴ τὸ σκεφθῶ ἀμέσως ! . .

Καὶ ἐπὶ τούτοις μὰς ἐγκατέλειψεν εὐθύς, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἑνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργῶ.]

[Ὁρα προηγούμενον φύλλον.]

— Λοιπὸν, συνόδευσόν με εἰς τὸ Λουβρον καὶ θὰ ἴδῃς.

— Τί θὰ ἴδω, ἐξοχώτατε ;

— Θὰ ἴδῃς πῶς θὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου.

— Ἀκούσατε, ἐξοχώτατε, δὲν ἔρχομαι εἰς τὸ Λουβρον, ἐὰν πρόκειται νὰ λάβω ἐπίπληξιν τινα. Αὐτὴ ἀρμόζει εἰς τοὺς βασιλικοὺς πρίγκιπας καὶ τοὺς ἐνοουμένους των.

— Ἔσο ἡσυχος, ἀνέλახτον τὸ πρᾶγμα σοβαρῶς.

— Μοὶ ὑπόσχεσθε, ὅτι ἡ ἱκανοποίησις θὰ εἶνε πλήρης ;

— Σοὶ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ εὐχαριστήθῃς. Νομίζω, ὅτι ἀκόμη διατάξεις.

— Ἐξοχώτατε, σὰς γνωρίζω πολὺ καλά.

— Ἐλθέ, σοὶ λέγω.

— Ἰδοῦ, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς σας κατευδοῦται, ἐπιθύρῃσεν ὁ Βουσύ εἰς τὸ οὖς τῆς κομῆσεως. Θὰ συμβῇ μεταξύ τῶν δύο ἀγαθῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἀπεχθάνονται ἀλλήλους, μέγα σκάνδαλον, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπωφεληθῆτε, ὅπως ἴδῃτε τὸν ὑμέτερον Σαὶν — Λοῦκ.

— Αἰπὸν, ἠρώτησεν ὁ δούξ, ἀποφασίζεις ἢ πρέπει νὰ σοὶ δώσω τὸν πρίγκιπικόν μου λόγον ;

— Ὅχι, διότι θὰ μοὶ ἔφερε δυστυχήματα. Ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἄς γείνη ὅ, τι γείνη, ἐὰν μὲ προσβάλωσι, θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Μετέβη δὲ καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ πρίγκιπος, ἐνῶ ὁ νέος ἀκόλουθος, παρακολουθῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν κύριόν του, ἐβαδίζεν ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Νὰ ἐκδικηθῆς ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ δούξ, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἀπειλὴν τοῦ Βουσύ, αὐτὴ δὲν εἶνε ἰδικὴ σου φροντίς, ἀνδρείε μου εὐγενῆ. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν ἐκδίκησίν σου. Ἄκουσον, προσέθηκε χαμηλοφώνως, γνωρίζω τοὺς δολοφόνους σου.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἔλαβε τὴν φροντίδα νὰ πληροφρηθῇ ;

— Τοὺς εἶδον.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ ἐκπληκτος.

— Ὅπου εἶχον ἐγὼ ἐπίσης ἀσχολίαν, εἰς τὴν πύλην τοῦ Ἀγίου Ἀιτωρίου, ἐπέτεθησαν κατ' ἐμοῦ, καὶ παρ' ὀλίγον μ' ἐφόνευσον ἀντὶ σοῦ. Ἄ ! δὲν ὑπώπτευσα, ὅτι οἱ κακοῦργοι περιέμενον σέ, ἄλλως . . .

— Ἄλλως ; . . .

— Εἶχες μαζὺ σου καὶ αὐτὸν τὸν νέον ἀκόλουθον ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκιψ, χωρὶς νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀπειλὴν του.

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε, ἀπήνησεν ὁ Βουσύ, ἤμην μόνος. Καὶ Ὑμεῖς ;

— Ἐγὼ ἤμην μετὰ τοῦ δ' Αὐριλύ.

— Ἀλλὰ διατί ἦσο μόνος ;
— Διότι ἤθελον νὰ δικαιολογήσω τὸ προσεπώνυμον ἀνδρείος, τὸ ὁποῖόν μοὶ προσέδωκαν.

— Καὶ σ' ἐπλήγωσαν ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκιψ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ἐτυμότητος εἰς τὸ ἀπαντᾶν διὰ προσποιήσεως εἰς τὰ κατ' αὐτοῦ κτυπήματα.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν θέλω νὰ προξενήσω αὐτοῖς χαράν πλὴν φέρω καλὸν τραῦμα εἰς τὸ πλευρόν.

— Ἄ ! τοὺς κακοῦργους ! ἀνεφώνησεν ὁ πρίγκιψ. Καλὰ μὲ τὸ ἔλεγεν ὁ Αὐριλύ, ὅτι εἶχον κακὰς προθέσεις.

— Πῶς ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐνοήσατε τὴν ἐνεδραν, ἦσθε μετὰ τοῦ Αὐριλύ, ὅστις εἶνε καλὸς ξιφομάχος, ὅσον καὶ καλὸς κιθαριστής, ἦσθε δύο κατὰ πάντα καὶ δὲν παρεμείνατε νὰ παράσχητε βοήθειαν ;

— Διάβολε ! ἀφοῦ ἠγνόουν κατὰ τίνος ἐνήδρευον.

— Διαβολοθάνατε ! ὡς ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς Κάρολος Θ', ἀναγνωρίζων τοὺς φί-

λους τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Γ', ἔπρεπεν ὅμως νὰ σκεφθῆτε, ὅτι ἐνήδρευον κατὰ τίνος τῶν φίλων ὑμῶν. Ἀφοῦ δὲ μόνος ἐγὼ ἔχω τὸ θάρρος νὰ εἶμαι τοιοῦτος, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσητε, ὅτι περιέμενον ἐμέ.

— Ναί, ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητέ Βουσύ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ; ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθην ὅλα αὐτὰ.

— Ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, ὡς ἐὰν εὔρε μόνος τὰς λέξεις ταύτας, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν περὶ τοῦ κυρίου του γνώμην αὐτοῦ.

Ἀρίκοντα εἰς τὸ Λουβρον. Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ φυλακεῖον ὑπὸ τοῦ ἀρχιφύλακος καὶ τῶν θυρωρῶν. Εἶχον δοθῆ αὐστηραὶ διαταγαί, ἀλλ' εὐνόητον εἶνε, ὅτι δὲν ἀφεώρων εἰς τὸν ἀμέσως δευτέρον μετὰ τὸν βασιλέα. Ἐπομένως ὁ δούξ καὶ ἡ ἀκολουθία αὐτοῦ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν θόλον τῆς αἰωρητῆς γερῦρας.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ προαύλιον, ὑπαγετε νὰ ἐλέγξῃτε, διότι ἐγὼ θὰ εἶπω πρὸς τινὰ δύο λέξεις.

— Μ' ἐγκαταλείπετε, Βουσύ ; εἶπε μετ' ἀνησυχίας ὁ πρίγκιψ, ὅστις εἶχε πως βασισθῆ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ φίλου του.

— Εἶνε ἀνάγκη ; ἀλλ' ἐστὲ ἡσυχος, ὅτι θέλω ἐπανέλθει, ἐὰν συμβῇ θόρυβος ; φωνάζατε, φωνάζατε, ἐξοχώτατε, ὅπως σὰς ἀκούσω, διότι, ἐὰν δὲν φωνάζητε, ἐννοεῖτε ὅτι δὲν θέλω ἐλθεῖ.

Ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς ἐν ταῖς αἰθούσαις εἰσόδου τοῦ δουκός, διεισέδυσεν μετὰ τῆς Ἰωάννας εἰς τὰ ἀνκτορικὰ δώματα.

Ὁ Βουσύ ἐγένωσκε τὸ Λουβρον, ὡς τὸ ἴδιον ἐκυτοῦ μέγαρον. Ἀνῆλθε λοιπὸν ἰδιαιτέραν τινὰ κλίμακα, διέτρεξέ τινας μεμονωμένους διαδρόμους καὶ ἀφίκετο εἰς εἶδός τι ἀντιθαλάμου.

— Περιμεινάτέ με ἐδῶ, εἶπε πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

— ὦ ! Θεέ μου ! μὲ ἀφίνετε μόνην ;

— Πρέπει, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, νὰ κατασπεύσω τὴν ὁδόν.

Ε'

Τίνι τρόπῳ ἡ δεσποινὶς Βρισὰκ συνεβιβάσθη νὰ διέλθῃ τὴν δευτέραν νύκτα τῶν γάμων τῆς ; ἄλλως ἢ ὡς διήλθε τὴν πρώτην.

Ὁ Βουσύ μετέβη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὄπλων, εἰς ἣν ἠρέσκετο ὁ βασιλεὺς Κάρολος Θ', ἥτις, διὰ νέας διευθετήσεως, εἶχε μεταβληθῆ εἰς κοιτῶνα τοῦ Ἑρρίκου Γ'. Ὁ Κάρολος Θ', βασιλεὺς θηρευτῆς, σιδηρουργός, ποιητής, εἶχεν ἐν ἐκείνῃ τῇ αἰθούσῃ κυνηγετικὰ κέρατα, πυροβόλα ὄπλα, χειρογράφα, βιβλία καὶ ἐργαλεῖα. Ὁ Ἑρρίκος Γ' εἶχεν ἐκεῖ δύο κλίνας ἐκ βελούδου καὶ λινομετάξης, εἰκονογραφίας τῶν ἐκλελυμένων ἡθῶν, ἅγια λειψάνα, κομβολόγια νύλογημένα ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἀρωματώδη σκκιδία τῆς ἀνατολῆς καὶ συλλογὴν τῶν ὠραιότερων ξιφῶν. Ὁ Βουσύ ἐγένωσκεν, ὅτι ὁ Ἑρρίκος δὲν

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα].

θὰ ἦτο ἐν τῷ κοιτῶνι τούτῳ, ἀφοῦ ὁ ἀδελφός του εἶχεν αἰτήσῃ παρ' αὐτοῦ ἀκρόασιν εἰς τὸ περίπτερον· ἐγίνωσκεν ὅμως ἐπίσης, ὅτι ἐγγὺς τοῦ κοιτῶνος ὑπῆρχεν ὁ θάλαμος τῆς τροφῆς τοῦ Καρόλου Θ', μεταβληθεὶς εἰς θάλαμον τοῦ εὐνοουμένου τοῦ Ἑρρίκου Γ'. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως ἦτο ἀστατός εἰς τὴν φιλίαν του, ἐπομένως ἐν ἐκείνῳ τῷ θαλάμῳ εἶχον κατοικήσει ἀλληλοδιδόχως οἱ Σαιν - Μεργέν, Μωζιρόν, δ' Ὠ, δ' Ἐπερών, Κουέλος καὶ Σχομβέργ· κατὰ δὲ τὴν γνώμην τοῦ Βουσύ, θὰ κατῴκει νῦν ἐν αὐτῷ ὁ Σαιν - Λύκ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἤσθάνετο τόσῳ ζωηρὰν στοργήν, ὥστε ἀπήγαγεν αὐτὸν μακρὰν τῆς συζύγου του.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἦτο χαρακτήρος παραδόξου· ἠγεμὼν μικροπρεπῆς, ἐμβριθῆς, περιδεής, ἀνδρείος, πάντοτε ἀνιῶν, ἀνήσυχος καὶ ὀνειροπόλος, εἶχεν ἀνάγκην διηνεκοῦς διασκεδάσεως· τὴν μὲν ἡμέραν εἶχεν ἀνάγκην θορυβίου, παιγνιδίων, ἀσκήσεων, ἀστειότητων, μεταμφίσεσων καὶ βλαδιουργιῶν, τὴν δὲ νύκτα φωτός, φλυαριῶν, προσευχῆς ἢ ἀσωτείας. Ὁ Ἑρρίκος Γ' εἶνε ἴσως τὸ μόνον τοιοῦτου χαρακτῆρος πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ὁ Ἑρρίκος Γ' εἶδε νὰ γεννηθῇ ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἀνατολῆς, ἐν μέσῳ προσώπων ἀλάλων, δούλων, φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, ἡ δὲ βασιλεία αὐτοῦ ἤθελε δημιουργήσει ἐποχὴν ἀσωτείας καὶ ἀγνώστου παραφροσύνης, καὶ ἤθελε προσμοιάσει πρὸς τὰς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Ἡλιογαβύλου.

Ὁ Βουσύ, λοιπόν, ὑποπτεύων ὅτι ὁ Σαιν - Λύκ κατῴκει τὸν θάλαμον τῆς τροφῆς, μετέβη καὶ ἔκρουσεν εἰς τὸν κοινὸν τοῦ θαλάμου καὶ τοῦ βασιλικῷ κοιτῶνος ἀντιθάλαμον, ἠνέφξε δὲ τὴν θύραν αὐταῦ ὁ ἀρχηγός τῶν φρουρῶν.

— Ὁ κύριος δὲ Βουσύ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτός ὁ ἀρχηγός.

— Ναί, ἐγὼ αὐτός, ἀγαπητὲ μοι κύριε δὲ Νανσύ, εἶπεν ὁ Βουσύ. Ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον δὲ Σαιν - Λύκ.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός· νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ κύριος δὲ Σαιν - Λύκ.

Διὰ τῆς ἡμικλειστοῦ θύρας, ὁ Βουσύ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του.

Εἶτα δέ, στραφείς πρὸς τὸν δὲ Νανσύ:

— Ἀλλὰ τί πράττει ὁ πτωχὸς Σαιν - Λύκ; ἠρώτησε.

— Παίζει, κύριε, μετὰ τοῦ Σχικώ, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς μέλλει νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Εὐκρεστεῖσθε νὰ ἐπιτρέψητε, ὅπως ὁ ἀκόλουθός μου μὲ περιμείνῃ ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ τὸν ἀρχηγόν.

— Διὰν εὐχαρίσως, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— Εἰσεέλθετε, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Βουσύ πρὸς τὴν δεσποινίδα Βρισάκ, διὰ δὲ τῆς χειρὸς ὑπέδειξεν αὐτῇ τὸ κενὸν παραθύρου, ἐν ᾧ αὕτη κατέφυγε.

Μόλις εἶχε φθάσει ἐκεῖ, ὅτε ὁ Σαιν - Λύκ εἰσῆλθεν. Ὁ δὲ Νανσύ ἐκ διακρίσεως ἀπεμακρύνθη, ὥστε νὰ μὴ φθάνῃ μέχρῃς αὐτοῦ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς.

— Τί μὲ θέλει πάλιν ὁ βασιλεὺς; εἶπεν ὁ Σαιν - Λύκ μὲ ὕφος τραχύ. Ἄ! εἴσθε ὑμεῖς, κύριε Βουσύ;

— Ἐγὼ αὐτός, ἀγαπητὲ Σαιν - Λύκ, καὶ πρὸ παντός...

Ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν του.

— Πρὸ παντός σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σας.

— Ἄ! ἦτο λίαν φυσικὴ· ἀπεστρεφόμεν τὴν δολοφονίαν ἀνδρείου εὐγενεοῦς ὡς ὑμᾶς. Σᾶς ἐνόμιζον φονευθέντα.

— Μικροῦ, ἐλαχίστου ἐδέησε.

— Πῶς τοῦτο;

— Ναί, ἐσώθην μὲ ἐν μόνον τραῦμα, τὸ ὁποῖον ἀνταπέδωκα μετὰ ὑπερόγκου τόκου, πιστεύω, εἰς τὸν Σχομβέργ καὶ τὸν δ' Ἐπερών. Ὁ δὲ Κουέλος ὀφείλει νὰ εὐχαριστῇ τὰ ὄστα τοῦ κρανίου του, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκ τῶν σκληροτέρων ὅσων ἀπήνηται.

— Ἄ! διηγηθῆτέ μοι τὰ πράγματα, διότι ἐνταῦθα ἀνιῶ, εἶπεν ὁ Σαιν - Λύκ, χασμώμενος.

— Δὲν ἔχω καιρὸν, ἀγαπητὲ Σαιν - Λύκ· ἄλλως, ἦλθον ἐνταῦθα δι' ἄλλον λόγον. Φαίνεται, ὅτι ἀνιάτε μεγάλως.

— Βασιλικῶς! τοῦτο ἄρκει.

— Λοιπόν, ἦλθον, ὅπως σᾶς παράσχω καὶ ἐγὼ μίαν ἐκδούλευσιν. Θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσω τὸν ἀκόλουθόν μου;

— Εὐχαριστῶ· ἀπεχθάνομαι τοὺς ἀκολούθους. Ὁ βασιλεὺς μοὶ προέτεινε νὰ μετακαλέσῃ τὸν ἐκ τῶν ἰδικῶν μου μᾶλλον εὐάρεστον, ἀλλ' ἀπεποιήθη. Προσφέρετε αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις συμπληροῖ τὸ προσωπικὸν τοῦ οἴκου του. Ἐγὼ, μόλις ἐξελθὼν ἐντεύθην, θὰ προσλάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου μόνον γυναῖκάς; τὸν ὁποῖον θὰ κανονίσω μόνος τὸ εἶδος τοῦ ἱματισμοῦ.

— Ἀφήσατε νὰ πράξω κατὰ τὴν βούλησίν μου.

— Ὁχι.

— Ἀφοῦ σᾶς λέγω, ὅτι ἠξεύρω τί ἀναγκαῖοί ὑμῖν.

— Ὁχι, ἑκατοντάκις ὄχι.

— Αἶ, ἀκόλυθε, πλησιασατε! εἶπεν ὁ Βουσύ πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

— Διαβόλε! ἀνεφώνησεν ὁ Σαιν - Λύκ. Ὁ ἀκόλουθος, ἐγκαταλιπὼν τὴν παρὰ τὸ παράθυρον θέσιν του, ἐπλησίασεν.

— Ὡ! ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Σαιν - Λύκ ἐκπληκτός, ἀναγνωρίζας τὴν Ἰωάνναν.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, πρέπει νὰ τὸν ἀποπέμψω;

— Ὁχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ Σαιν - Λύκ.

Ἄ! Βουσύ, Βουσύ, θὰ σᾶς ὀφείλω αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην.

— ἠξεύρετε, ἀπήνητησεν ὁ Βουσύ, ὅτι δὲν σᾶς ἀκούουσιν, ἀλλ' ὅμως σᾶς βλέπουσι.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Σαιν - Λύκ, ὅστις, ἀφοῦ προέβη δύο βήματα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὠπισθοχώρησεν ἕτερα τρία.

Ἠράγματικῶς δ' ὁ Νανσύ, ἐκπλαγεὶς διὰ τὰ λίαν ἐφραστικὰ κινήματα τοῦ Σαιν - Λύκ, προσεῖχε τὸ οὖς, ὅτε μέγας θόρυβος, πρσερχόμενος ἐκ τοῦ ὑαλοσκεποῦς περιπτέρου, ἐπέσπασατο τὴν προσοχὴν του.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ψυχρὰν τινὰ ἐσπέραν φθινοπώρου, προκεχωρηκότος τοῦ ἔτους 1816, ὁ συμβολαιογράφος τῆς μικρᾶς πόλεως τῆς Βανδώμης, μέλλων νὰ κατακληθῇ, ἤκουσεν ἀμαξάν τινα, λίαν ταχέως τρέχουσαν, αἴφνης σταματήσασαν πρὸ τῆς οἰκίας του. Μετ' ὀλίγον τῷ ἀνηγγέλθη ὅτι ἡ κόμησσα Μερσέ, κατοικοῦσα εἰς ἀρχαῖόν τινα πύργον φεουδικὸν *La Grande Bretèche* καλούμενον, δύο ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως, ἐπεθύμει ἵνα ὄσον τάχιον ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὸν, πνεύουσα σχεδὸν τὰ λοισθια.

Ὁ συμβολαιογράφος σπεύδων εὐθύς, ἐνεδύθη καὶ ἐν τούτοις ἐσκέπτετο πᾶν ὅ,τι ἤκουσε λεγόμενον περὶ τε τοῦ πύργου ἐκείνου καὶ τῶν κατοίκων του.

Ἐνεθυμήθη ὅτι τῷ ἐγένετο λόγος περὶ διαφωνιῶν μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τῆς κόμησσης Μερσέ, ὅτι οὐδεὶς ποτε ἠδυνήθη νὰ γείνη δεκτός εἰς τὸν πύργον, ὅτι οἱ δύο σύζυγοι κατῴκουν εἰς δύο χωριστὰ οἰκήματα, ἐν δυσὶν ἀντικειμέναις πτέρυξιν αὐτοῦ. Πρὸ δύο ἐτῶν ὁ κόμης αἴφνης ἐγκατέλιπε τὴν *Bretèche*, μεταβὰς εἰς Παρισίους, ὅπου βίον ἀσωτον ἐβίου, ἐκεῖ δὲ αἴφνης ἀπέθανεν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐκ τοῦ πύργου ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος, κατὰ διαταγὴν τῆς κόμησσης, ἐκ τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ ἀφηρέθησαν ἐπιπλα, εἰκόνες, τάπητες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, μέρος τῶν ὁποίων ἔκαυσαν, ἄλλα δὲ ἐξολόθρευσαν, αὕτη δὲ ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ πύργου, μὴ θέλουσα νὰ ἴδῃ πλέον οὐδένα, πλὴν τοῦ πνευματικοῦ της καὶ τινος γηραιᾶς θαλαμηπόλου. Ἐβλεπον δ' αὐτὴν μόνον ὅτε ἐπορεύετο εἰς τὴν παρακειμένην ἐκκλησίαν, ἵνα ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν, καὶ τότε δὲ ἀκόμη πάντοτε εἶχε διὰ πυκνοῦ μέλανος πέπλου τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον.

Ὁ κόμης Μερσέ ἐπέτυχεν, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν του, τὴν χεῖρα τῆς πλουσιωτέρας ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ κληρονόμου, πάντες δ' ἐφθόνουν τὴν εὐτυχεῖαν ἐκείνου τοῦ ζεύγους, καὶ τοὶ γνωστὸν ἦτο, ὅτι ὁ κόμης διὰ μεγίστης ἐπετήρει ζηλοτυπίας τὴν σύζυγόν του. Τί δ' ἐπήνεγκε τὴν αἰφνιδίαν καὶ παραδόξον ἐν τοῖς συζύγοις μεταβολὴν, οὐδέποτε ἐγνώσθη, καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν, ὅπως πορευθῇ εἰς τὸν πύργον, ἀνακυκῶν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ πλείστους ὄσους πιθανοὺς συμπερασμοὺς ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους συμβάματος.

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμαινε μεσονύκτιον ὅτε ὁ συμβολαιογράφος ἀφίχθη εἰς *Bretèche*. Διῆλθε πολλὰς εὐρείας αἰθούσας, ψυχρὰς καὶ ἐρήμους, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ κόμησσα ψυχροαργούσα. Αὕτη ἔκειτο ἐφ' ὑψηλῆς, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, κλίνης, σχεδὸν τεθαμμένη ἐντός σωροῦ προσκεφάλων. Ἐπί τινος τραπεζίου, παρὰ τὴν κλίνην, εὕρισκετο εἰς ἐσταυρωμένους ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐπὶ ἐβένινου σταυροῦ, πλουσιωτάτης ἐπεξεργασίας, ἐν μέσῳ δύο ἀνημμένων κηρίων, ὅπερ καθίστα τὴν σκηνὴν

Δμλ.

μελαγχολικώτερον, καὶ ὠχρότερον, τὸ πτωματώδες σχεδόν, πρόσωπον τῆς κομήσεως. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου διὰ μέλανος ὑφάσματος ἦσαν ἐμπεπετασμένοι.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ κόμησα ἀνηγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τῶν προσκεφάλων. Ἦτο τριακοντοῦτις καὶ λίαν ἰσχνή, ὁμοιάζουσα πρὸς σκελετόν, ἐν ᾗ ἐναπέμεινεν εἰσέτι πνοή τις ζωῆς. Ὁ συμβολαιογράφος παρέστη εἰς τὰς τελευταίας ὥρας πολλῶν πελατῶν του· ἀλλὰ σκηνὴν καταλύτην οὐδέποτε εἶδεν· ἰσχυροτάτην κατέλειπεν αὐτῶ ἐντύπωνσιν, προελθούσαν ἐκ τοῦ προσώπου, τῆς ὥρας, τοῦ τόπου καὶ τῶν περιστάσεων.

Ἡ κόμησα προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ κόπου δὲ καὶ φωνῆς ἀσθενεστάτης καὶ μόλις ἀκουσθείσης κατώρθωσε νὰ εἴπῃ:

— Σᾶς περιέμεινα πολύ!...

Ὁ συμβολαιογράφος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τῆς νοσοκόμου, ἧτις ἐκάθησεν αὐτόν ἐπὶ τινος ἕδρας, παρὰ τῆ κλίνῃ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς συννοίας, ἡ ψυχορραγοῦσα μετὰ κόπου ἐξήγαγε τῶν ἐφαπλωμάτων τὴν μίαν τῶν χειρῶν, δι' ἧς ἐκράτει φάκελλον ἐσφραγισμένον, καὶ προσήνεγκεν αὐτόν τῶ συμβολαιογράφῳ, λέγουσα μετὰ τόνου σχεδόν ἀκαταλήπτου:

— Σᾶς παραδίδω τὴν τελευταίαν θέλησίν μου.

Ἐπειτα, ὡσεὶ ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῆς γενομένης βίας, ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἀποῦ μετὰ ζέσεως ἠσπάρθη τὸν ἐσταυρωμένον, ἐξέπνευσεν.

Ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις ὑπὸ ψυχροῦ περιεορέετο ἰδρωτός, εἶπε πρὸς τὴν γραῖαν θαλαμηπόλον νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κομήσεως, καὶ ἐγκατέλειπεν εὐθύς τὸν πύργον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν διαθήκην τῆς θανούσης.

Ὅταν ἀκολούθως μετὰ τὰς ἀπαιτούμενας τυπικότητας ἠνεψύθη ἡ διαθήκη, εὐρέθη ὅτι ἐν αὐτῇ ἡ κόμησα τοῦ Μερσὲ ἐκάλει τὸν συμβολαιογράφον ἐκτελεστήν τῆς διαθήκης τῆς, πλὴν δὲ τινῶν κληροδοτημάτων, ἄφινε ὅλην τὴν σπουδαίαν περιουσίαν τῆς εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Βανδώμης. Αἱ διατάξεις ἔπειτα, ὡς πρὸς τὸν πύργον τῆς *Grande Brétèche*, ἦσαν παράδοξοι, καὶ ἐξήγειραν τὴν ἐκπληξιν ἀπάντων ἐν τῶ τόπῳ ἐκείνῳ. Ἴδου αὐταί:

«Ὁ πύργος, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, θὰ μείνωσι κεκλεισμένα, οὐδεὶς δὲ θὰ εἰσέλθῃ, ὑφ' οὐρανῷ ποτε πρόφασιν, μέχρις οὐ παρέλθῃ ἡ ὀρισθεῖσα ἐποχὴ. Οὐδεμία ἐπισκευὴ θὰ γείνη, οὔτε εἰς τὸν πύργον, οὔτε εἰς τοὺς περιβάλους· πάντα δέον νὰ μείνωσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς τοῦ χρόνου καταστροφάς. Ἐάν, παρελθόντων τῶν 50 ἐτῶν, ὁ συμβολαιογράφος ζῇ ἀκόμη, καὶ ὄλαι αἱ ἄνω διατάξεις πιστῶς τηρηθῶσιν, αὐτὸς θὰ γείνη ὁ κύριος τοῦ πύργου· ἂν δ' ἔχῃ ἀποθάνῃ, ἡ κυριότης μεταβαίνει εἰς τοὺς νομίμους αὐτοῦ κληρονόμους.

Ἐάν ὁμως αἱ ἄνω μνησθεῖσαι διατάξεις δὲν ἐκτελεσθῶσιν ἐν πλήρει ἀκριβείᾳ, κληρονόμος τοῦ πύργου ἔσεται ὁ πλησιέστερος συγγενὴς μου, ὁ ὁποῖος ὅμως ὑποχρεοῦται ν' ἀκολουθήσῃ εἰδικὰς τινὰς διατάξεις, περιεχομένας ἐν τῷ ἐσφραγισμένῳ κωδικέλλῳ, τῶ συνημμένῳ τῇ διαθήκῃ ταύτῃ, ἀλλὰ τὸ ὅποσον δὲν θ' ἀνοιχθῇ, εἰμὴ μετὰ τὰ πενήτηντα ἔτη».

Πολλὰ παρήλθον ἔτη, ἡ δὲ ἐκπληξίς, ἡ ὑπὸ τὸσον παραδόξων διατάξεων ἐξεγερθεῖσα, βαθημῶδὸν ἠλαττώθη, ἐνῶ ὁ πύργος μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων του ἡρειπύτο.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἔλαβε χώραν γεγονός τι, ὕπερ ἤρχισε νὰ ῥίπτῃ ὀλίγον φῶς ἐπ' ἐκείνων τῶν μυστηρίων, καὶ νὰ ἀναζωπυροῖ τὴν τοῦ τόπου περιέργειαν ἐπὶ τῶν συμβαμάτων τοῦ φεουδικοῦ ἐκείνου πύργου.

Ἰερεὺς τῆς παρακειμένης μονῆς προσεκλήθη εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην γυναικός τινος ὀνόματι Ῥοζαλίας Λεμπᾶ, ἧτις ὑπὸ τὴν σφαγίδα τῆς ἐξομολογήσεως τῶ ἐνεπιστεύθη τρομερὸν μυστικόν. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἱερεὺς οὗτος ἀπέθανεν, ὁ δὲ ἡγούμενος τῆς μονῆς, μεταξὺ τῶν χαρτίων του, εὗρε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἐν ἧ διηγούντο τὰ ἑξῆς:

«Ὀκτὼ σχεδόν ἐβδομάδας, πρὸ τῆς αἰφνιδίως ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος ἐκ τοῦ πύργου, ἡ κόμησα, προσβληθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, ἀπεσύρθη εἰς ἐσωτερικόν τι οἰκημα, ὅπως μένη ἡσυχωτέρα, πολὺ μακρὰν ἐκείνου τοῦ κόμητος. Ὁ κοιτῶν αὐτῆς εἶχε θύρας ὑαλοφράκτους, φερούσας εἰς λειμῶνα, ὅστις, εὐχάριστον σχηματίζων κλιτύν, ἔφρανε μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς Loiva. Ἐν τῶ αὐτῷ κοιτῶνι εὐρίσκετο μικρὸν προσευχητᾶριον, μετὰ ὑαλόφρακτον ἐπίσης θύραν, ὕπερ ἦτο ἐσαμμένον ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ πύργου, καὶ οὐδεμίαν ἐπομένως ἄλλην ὀπὴν εἶχεν ἢ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀφίχθησαν Ἰσπανοὶ τινες αἰχμάλωτοι, τοὺς ὁποῖους φιλοφρόνως ὑπαδέχθησαν εἰς τὰς παρακειμένας πόλεις καὶ εἰς τὰς διαφόρους ἐπαύλεις. Ἡ τε κόμησα δὲ καὶ ὁ κόμης αὐτὸς εἶχον σχετισθῆ μετὰ τινὰς αὐτῶν εἰς τὰς συναναστροφάς τῆς Βανδώμης, καὶ μετὰξὺ τούτων μετ' ἐκείνων τινὰ Ἰσπανὸν ἀξιωματικόν, ὀνομαζόμενον Λέοντα δὲ Πόντε, ὅστις τοσαύτας περιποιήσεις ἐδαψίλευσε τῇ κομήσῃ, ὥστε νὰ διεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ συζύγου.

Οὗτος παρετήρει πάσας τὰς κινήσεις τῆς συζύγου του, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἐβασάνιζε διὰ τῶν παραδοξοτέρων σκηνῶν ζηλοτυπίας καὶ ἄνευ ἀφορμῆς ἀκόμη.

Ἡ ἀσθένεια τῆς κομήσεως ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἢ δώδεκα ἡμερῶν διήρκει, ὅταν ὁ κόμης, ὑπὸ μοίρας τινὸς ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς ὑπονοίας, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον ἐκ τῆς λέσχης, δύο ὥρας πρὶν τοῦ συνήθους. Εἶχε χάσει κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν σπουδαῖα ποσὰ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Πρὸ πολλοῦ συνειθίζεν, ὅταν ἤρχετο εἰς τὴν οἰ-

κίαν, νὰ πληροφορηταὶ παρὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς κομήσεως, Ῥοζαλίας, περὶ τῆς ὑγείας τῆς κυρίας τῆς· ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς οὗτος εἰς τὰ δωμάτια τῆς, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν θαλαμηπόλον νὰ τὸν ἀναγγείλῃ. Τὰ βήματά του ἀντήχουν ἐν τῶ διαδρόμῳ, καί, φθὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῆς κομήσεως, νομίζει ὅτι ἀκούει κλειομένην ἔσθην τὴν τοῦ μικροῦ προσευχητᾶριου.

Δὲν εἶπε λέξιν, ἔμεινε δὲ ἀτενῶς θεωρῶν τὴν κόμησαν, ἧτις ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐν ἧ τὸ πῦρ ἦτο σχεδόν ἐσβεσμένον.

— Πολὺ ἀργὰ ἦλθε ἀπόψε, τῶ εἶπεν ἡ κόμησα μετὰ τρέμουσαν φωνήν.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη πλὴν ἐβάδισεν ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ δωματίῳ, μετὰ βήματα ἐνδόμυχον ταραχὴν ἐκφράζοντα, μετὰ τοὺς βραχίονας συμπεπλεγμένους ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ἀσθενεὶς ἴσως, φίλε μου, ἡ ἔχεις καμμίαν δυσἀρέσκειαν; ἠρώτησεν ἡ κόμησα.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη.

— Πῆγαινε, εἶπεν ἡ κόμησα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, ἧτις προσήρχετο, ὅπως τῇ παράσχῃ τὰς συνήθεις ὑπηρεσίας.

Ὅτε ἔμειναν μόνοι, ἡ τοῦλάχιστον οὕτως ἐνόμιζεν ὁ κόμης, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἡ θαλαμηπόλος κατεσκόπευσεν εἰς τὴν θύραν, οὗτος ἐπορεύθη πρὸς τὴν κόμησαν, καὶ κάταχρος, καὶ τρέμων σύσσωμος, τὴν ἠρώτησεν, ἐνν ἐκεῖ ἦτο τις κεκρυμμένος.

— Ὅχι, σύζυγέ μου, ἀπεκρίθη ἡ κόμησα ψυχρὰ καὶ ἤρεμος.

Ἐν Ζακύνθῳ.

[Ἐπιταὶ τὸ τέλος.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Τοῖς κκ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν: Θ. Ι. Β. Ἀργαλαστῆν, Ι. Α. Ἀργαλαστῆν, Γ. Ι. Ο. Ταχ. Ἐπιστάτην, Κατάκωλον, Δ. Δ. Δικηγόρον, Λαμίαν, Γ. Α. Κ. Φαρμακοποιόν, Μεσσήνην, Α. Κ. Σπάρτην, Β. Α. Ο. Σπέτσας, Ἰω. Κ. Σ. Φαρμακοποιόν, Τρίπολιν. Πρακταῖς τοῖς νὰ μᾶς ἀποστείλῃτε ἐπὶ σ. υ. σ. τὰ σεῖ τὰ ἐκ τῶν εἰς χεῖράς σας ἀποδείξεων εἰσπραχθέντα χρήματα καὶ τὰς μὴ ἐξοφληθείσας ἀποδείξεις.

κ. Α. Α. Γατσούνην. Ἀντίτιμον τριῶν συνδρομῶν ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Π. Χαλκίδα. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται τακτικώτατα· ἐξετάσατε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. — κ. Μ. Κ. Ρωσσῆν. Τὰ καθυστερούμενα ἀπεστάλησαν· συνέβη λάθος, μᾶς συγχωρεῖτε. — κ. Μ. Π. Ὑδραν. Ἡ ἀπόδειξις ἐδόθη τῷ πληρώσαντι τὴν συνδρομὴν σας κ. Κ. Γ. βιβλίον ἀπεστάλη. — κκ. Κ. Ν. καὶ Β. Φ. Βῶλον, Κ. Δ. Κ. Λεγαῖνᾶ, Κ. Σ. Ἰθάκην. Ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Ε. Κ. Ἀπόδειξις καὶ βιβλίον ἐδόθη τῷ πληρώσαντι κ. Α. Κ. — κυρίαν Α. Ι. Κεφαλληνίαν. Ἀπόδειξις καὶ βιβλίον ἐδόθη τῷ πληρώσαντι κ. Γ. Κ. — κ. Α. Κ. Σύρον. Ἀντίτιμον τριῶν συνδρομῶν ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν· ἀπόδειξις ἀπεστάλη ᾧ; καὶ βιβλία. — κκ. Ν. Κ. Β. Θεσσαλονικίην, κυρίαν Σ. Χ. Σ. καὶ Α. Κ. Πάτρως, κυρίαν Χ. Γ. Τ. καὶ Π. Γ. (Κ.) Σύρον, Α. Δ. Κ. Ἀργαστολίαν, Γ. Φ. καὶ Π. Σ. Κ. Πειραιᾶ, Γ. Α. Π. Πύργον, Π. Α. Α. Αἴγιναν, Χ. Α. Φόρσαλα, κυρίαν Α. Α. Σ., Σ. Δ. Γ. καὶ Χ. Σ. Καλαμπάκων, Ν. Χ. καὶ Ι. Κ. Χανία, Σ. Ι. Α. Ζακύνθον, Κ. Δ. Λάρσαν, Δ. Μ. καὶ Ι. Δ. Κ. Βῶλον, Ι. Π. Αἴγιον, Σ. Σ. Ἀργ. Μύκωνον, Γ. Δ. Α. Μισολόγγιον, Κ. Κ. Ἀρταν. Ἐλήφθησαν· βιβλία ἀπεστάλησαν.